

« heb je mond gekust, Jochanaän

Salomé in de Munt

Bondy's encenering van Salomé van Richard Strauss is een wat burgerlijke vertoning, vindt Johan Thielemans, maar muzikaal viel er veel te genieten.

Voor *Salomé* waren de verwachtingen hoog gespannen. Regisseur Luc Bondy is een lieveling van het Muntpubliek sedert de overrompelend mooie *Cosi*-voorstelling. Maar dat is al jaren geleden. Daarna volgde een *Poppea* (Monteverdi) die met haken en ogen aan elkaar hing: Bondy was op sleeptouw genomen door Erich Wonder, een Oostenrijks scenograaf die wat protserig aanwezig wil zijn als hij een toneelbeeld ontwerpt, te veel ego. Een mindere dag dus, maar goed, volgende keer beter.

Bondy werd door Gerard Mortier uitgenodigd om tijdens het eerste Salzburgse seizoen *Salomé* van Richard Strauss te regisseren. Na de première aldaar, gemengde reacties. De Belgische muziekers vonden het prachtig, maar Andrew Porter in *The Observer* vond het maar gewoontjes. De productie kwam daarna naar Brussel. De vrouwelijke titelrol bleef dezelfde (Catherine Malfitano), maar in de belangrijke rol van Johannes de Doper stond nu José van Dam. Het orkest was natuurlijk dat van het Brusselse huis, en de nieuwe chef-dirigent Antonio Pappano zou met de aartsmoelijke partituur van Richard Strauss zijn intrede doen als operadirigent. Hoge verwachtingen dus.

Bondy heeft een regieconcept afgeleverd dat niet helemaal overtuigt. Dat komt in de eerste plaats door het decor van Erich Wonder: die heeft voor het paleis van Herodes een donkere vierkante ruimte gekozen, waarin een wat wonderlijke schuin oplopende balk staat. Daaronder bevindt zich de gevangenis van Johannes (Jochanaän in de tekst). Het is een gat in de vloer waarover een onduidelijk stuk stof ligt. Dat moet dan de 'oude cisterne' uit het libretto voorstellen. Deze duistere, onduidelijke ruimte geeft uit op een zaal, waarvan we de hedendaagse ramen zien. Het paleis, een ruïne? Waarom niet? Een reuzegroot signaal aan de toeschouwer om zich aan de verleiding der symbolen over te geven.

Deze ruimte wordt bijzonder spaarzaam verlicht. Dank zij een volglicht kunnen we net de gezichten van de personages onderscheiden. Dat wordt wat slordig gedaan, ook al zijn de belichters Konrad Lindenberg en Alexander Koppelman, twee medewerkers van de Schaubühne, en is het nodig om voor een korte opera twee duur betaalde medewerkers te laten aanrukken met de taak van één man. In het eerste deel van de opera zie je dus bijna niets, wat de betrokkenheid van het publiek uiteraard niet bevordert. Eén keer is er veel warm licht te zien, als uit het

Salomé, De Munt/ Ruthiwalz